Příchozí
Návrat bohyně

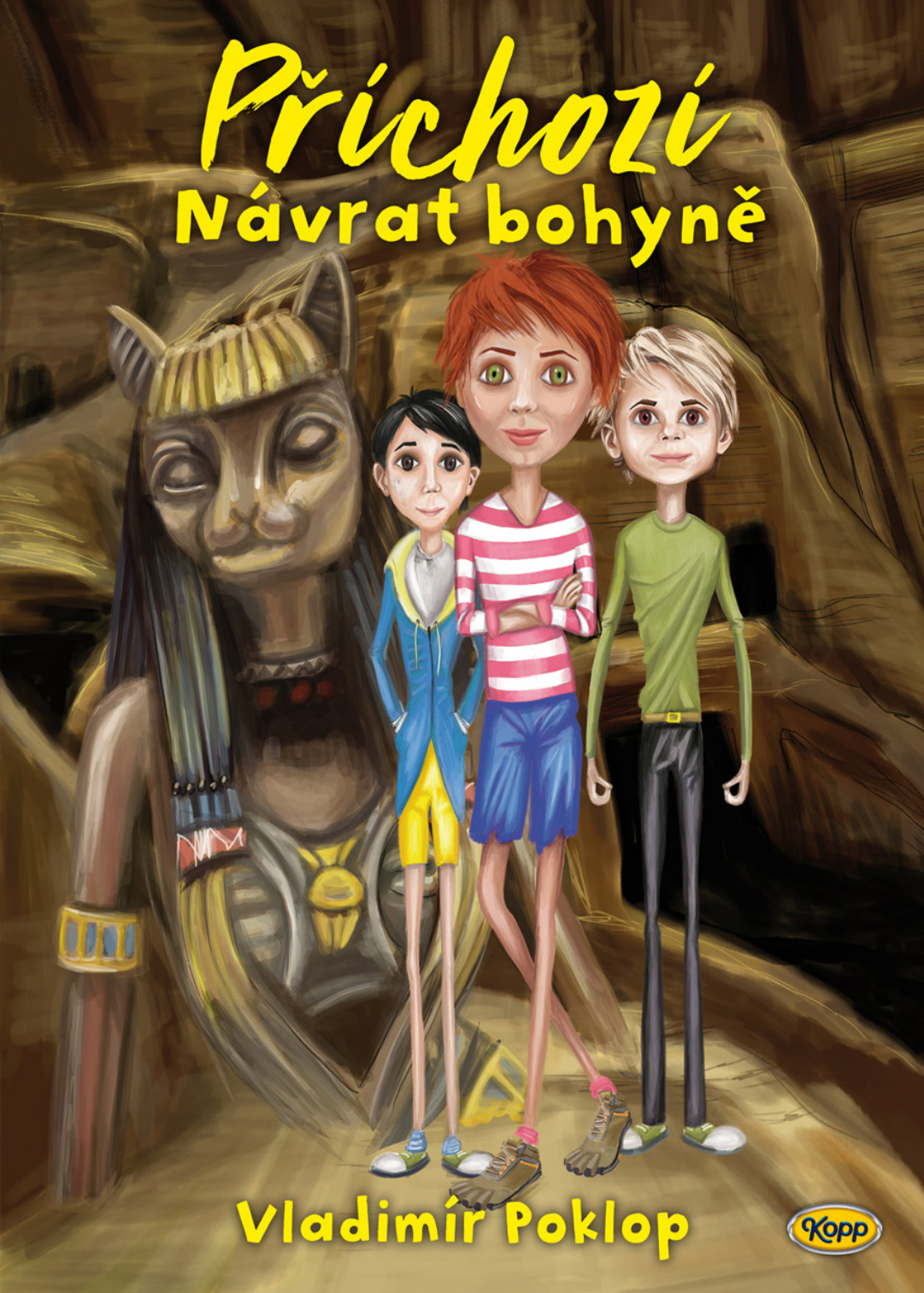

Vladimír Poklop

Kopp

Andree, a také Monice a Adélce
za jejich podporu

Příchozí

Kniha třetí – **Návrat bohyně**

Vladimír Poklop

nakladatelství

České Budějovice, 2022

Příchozí

Kniha třetí – **Návrat bohyně**

© Vladimír Poklop, 2021
Ilustrace © Eliška Estmbul, 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této knihy nesmí být reprodukována, skladována ve vyhledávacím systému nebo předávána v jakékoli formě nebo jakýmkoli prostředkem elektronickým, mechanickým, fotokopírováním, nahráváním nebo jinak bez předchozího svolení vydavatele.

První vydání, 2022
Vydalo nakladatelství KOPP,
Šumavská 3, 370 01 České Budějovice,
tel.: 386 460 474, 773 780 628
e-mail: knihy@kopp.cz;
Internet: www.kopp.cz

ISBN 978-80-7232-536-8 (print)

ISBN 978-80-7232-589-4 (pdf)
ISBN 978-80-7232-590-0 (ePub)
ISBN 978-80-7232-591-7 (mobi)

Kniha třetí – **Návrat bohyně**

Kapitola první – Důležitá návštěva

Pan Tintín hleděl zadumaně z okna na šedivou ulici, bičovanou poryvy větru a deště. Pan Hrabě sedící naproti němu se věnoval stejné činnosti. Byl zachmuřený páteční večer a počasí za okny ovlivňovalo i náladu uvnitř pokoje.

„Letošní rok zatím za mnoho nestojí," prohodil pan Hrabě.

„To máš pravdu," souhlasil pan Tintín. „Té zimy se snad letos nezbavíme. Máme skoro konec června a venku deset stupňů, jako někdy v březnu."

„Chtělo by to někam do tepla. Takové lezavé počasí je pro moje revma nejhorší. Práce hlídače sice není špatná, ale nerad bych ji odnesl na zdraví," navázal pan Hrabě a mimoděk si promnul ruce, jako kdyby je potřeboval zahřát.

„Já jezdil dřív občas k moři. Na Jadran, do Itálie a dokonce jsem byl i ve Španělsku. To bylo před pěti lety. Cesta autobusem byla tehdy hrozná a já si řekl, že už jsem na to starý," řekl pan Tintín.

„Hloupost, jakýpak starý! Ve tvém věku skáčí někteří lidé klidně padákem," namítl pan Hrabě.

„To by pro mě bylo příliš dobrodružné. Z výšek já měl vždycky strach."

„S tím mořem to není špatný nápad. Rád bych se k němu podíval, nikdy jsem u žádného nebyl."

„Ty jsi nikdy nebyl u moře?" podivil se pan Tintín.

„Bohužel," přisvědčil pan Hrabě.

„Vyhřátý písek na pláži, teplá voda, stálé počasí a ty krásné teplé večery. V našem věku bychom měli být někde u moře na jihu po celou zimu," zasnil se pan Tintín.

„Na to nemáme peníze," podotkl prakticky pan Hrabě.

„To nemáme, ale na dva týdny by to stačilo. Víš co, vyrazíme spolu k moři! Kdoví, jaké bude to letošní léto. Užijeme si slunce a tepla!“

„Není trochu pozdě shánět nějaký pobyt?“

„Naopak! Využijeme nějaký last minute. Jsou levnější a je jich velká nabídka. Obejdeme cestovní kanceláře a nějaký si vybereme,“ řekl pan Tintín.

Pan Hrabě se podíval z okna na ulici, kde zrovna nějaké paní sebral vítr deštník. Snažila se ho dostihnout, ale vítr ho před ní kutálel po silnici a zdálo se, že si s jeho nešťastnou majitelkou pohrává.

„Moře? Proč ne! Stejně mám spoustu dovolené a peníze do ničeho nedávám. Užijeme si trochu klidu v tomhle neklidném a uchvátaném světě,“ souhlasil.

» » »

Irena se na okamžik zastavila, aby se zorientovala. Místo, kam se dostala, se jí vůbec nelíbilo. Pod nohama jí začvachtala voda a zápach tlejícího bahna napovídal, že se ocitla na okraji močálu. Byla tma a měsíc byl skrytý za mraky. Vzadu za ní se ozvalo zavytí. Neměla mnoho času. Rozeběhla se při hranici močálu, ale ve tmě bylo těžké odhadnout místa, kde byla pevná země a tak občas zapadala do bahna až po kolena.

Ti za ní se tu vyznali lépe. Ztichlým lesem se opět rozlehlo zavytí, tentokrát o dost blíž než před chvílí. Dostala se z lesa na ponurou planinu, ze které místy vyčnívaly holé zkroucené stromy. Měsíc probleskl mezi mraky a odkryl pohled na neutěšený kraj. Irena se ohlédla. Les za ní zatím ještě skrýval její pronásledovatele, ale už slyšela dusot jejich nohou. Napravo před sebou rozpoznala nějaké skály a rozeběhla se k nim. Vzápětí se propadla až po pás do bahna skrytého pod mechovou pokrývkou. Rukama se zachytila nějakého kořenu a vší silou se snažila vyprostit.

Noc potřetí protrhlo zavytí a z lesa za ní vyběhly tmavé postavy. Tři, pět, sedm ďasů se řítilo po její stopě. Irena s sebou zoufale zazmítala a podařilo se jí vytáhnout nohy z bahna. Zamířila ke skalám, ale bylo k nim dále, než to v měsíčním světle vypadalo. Jako kdyby je někdo před ní odsouval, zatímco kroky za ní stále sílily. Konečně k nim

dorazila. Vběhla do úzké průrvy, přeskočila několik balvanů a zarazila se. Průchod před ní končil kolmou stěnou. Byla v pasti. Pohlédla vzhůru a proti nočnímu nebi rozpoznala obrysy skalního hřebene.

„Asi tak deset metrů," odhadla.

Přikrčila se a vymrštila se vzhůru. Roztáhla ruce a využila svého biopole jako odrazového můstku, který ji katapultoval do výšky. Rukama se zachytila za okraj a vytáhla se nahoru. Dole pod ní temně vrčeli ďasové, ale teď už jí nebyli nebezpeční. Na skálu se nemohli nikudy dostat. Vydechla si a posadila se na kámen. Byla unavená.

Nadechla se vlhkého nočního vzduchu a ke svému překvapení ucítila kouř. Vstala a rozhlédla se. Nebyl vidět žádný oheň, ale kouř cítila docela zřetelně. Vydala se opatrně směrem, odkud přicházel. Kráčela po skalním hřebenu, obcházela velké balvany a přelézala skalky, až se před ní objevila malá plošinka s několika zakrslými borovicemi. Uprostřed plápolal malý ohníček a nad ním se ohřívala skrčená postava. Irena seskočila dolů a došla k ohni.

V postavě u něj rozpoznala ženu, oblečenou do dlouhých černých šatů. Vyzařovalo z ní něco divného a ona ucítila po celém těle lehké mravenčení. Žena k ní vzhlédla a Irena strnula. Z divoké, rozbrázděné tváře na ni hleděly nepříčetné oči. Vysoká, kostnatá žena se pomalu napřímila a Irena mimoděk ucouvla. Žena rozevřela ústa, ze kterých vyšlo vysoké zakvílení, které v ní rozezvučelo každou částečku těla. Irena si zakryla uši rukama a propadla se do tmy.

Když otevřela oči, spatřila nad sebou strop svého pokoje.

„Tak takováhle pitomost se mi už dlouho nezdála," pomyslela si.

Otočila hlavu a pohlédla na zelený displej budíku, který ukazoval dvě hodiny po půlnoci. Natáhla se a položila ruku na vypínač, ale rozmyslela si to a zase ji stáhla zpět. Po stropě jejího pokoje se pohyboval světelný kužel, jak nějaké auto projíždělo ulicí a osvětlovalo místnost. Zavrčel motor, auto zabočilo a světlo na stropě zmizelo. Irena vstala a vyhlédla z okna. Venku pořád pršelo.

„Není divu, že se mi při takovém počasí zdají sny o močálech," prolétlo jí hlavou a posadila se zpátky na postel.

„Jenže to není jenom tím počasím," přiznala si vzápětí poctivě. „To je špatným svědomím."

Uplynulý školní rok věnovala pročítání svého genetického kódu. Stále více ji fascinovaly informace, které obsahoval. Dokázala je rozdělit do skupin a ty dále prostudovat a mohla říci, že se ve svém těle dovede dokonale orientovat, řídit ho a využívat genetické paměti, kterou ji odkázala evoluce. Prostudovala všechno, až na jednu nepatrnou oblast genetického kódu. U ní se zarazila. Něco ji varovalo, aby se do ní nepouštěla, nějaký šestý smysl ji od ní držel stranou. Jenže zvědavost se nedá potlačit a Irena už několik týdnů kroužila kolem toho posledního neprobádaného místa jako muška kolem masožravé rostliny.

„To se nedá vydržet, jednou se tam přece musím podívat. Jsou dvě hodiny a máma v sobotu nevstává před sedmou. To mi bude stačit. Jenom se podívám, co ta informace obsahuje a zase ji zabalím," rozhodla se.

Natáhla se na postel, přivřela oči a rozeběhla se myslí pamětí svého těla. Cestu znala a během chvilky se dostala k tomu tajemnému místu.

„Nejdřív si postavím bariéry. Pro jistotu," rozhodla se.

To ji stálo nějaký čas, ale nebylo to pro ni nic těžkého, protože podobným způsobem postupovala už několikrát. Když skončila, vrátila se a rozbalila vstupní informaci. Napojila se na izolovanou část genetického kódu a čekala. Obyčejně začala cítit nějaké změny do hodiny, ale tentokrát to trvalo déle. Zkontrolovala na budíku čas. Bylo po půl čtvrté a stále se nic nedělo. Napadlo ji, že tahle část je dávno mrtvá a její informace nejde oživit, když tu pocítila změnu.

Nebylo to nic zřetelného, jen pocit rostoucího hladu. Jenže tohle nebyl hlad z prázdného žaludku. Vycházel z buněk celého těla a stále sílil. Irena zkontrolovala své vnitřní pochody, ale nezjistila žádné zrychlení metabolismu, které by takový pocit mohlo vyvolat. Náhle jako kdyby jí spadly klapky z očí. Její vnímání se skokem znásobilo. Otevřel se před ní celý okolní prostor. Její biopole pronikalo celým pokojem i jeho stěnami. Vnímala svoji spící matku ve vedlejším pokoji a sousedy v okolních bytech. Na zdech a v koutech svého pokoje rozpoznala světlé body, vyzařující energii.

„Pavouci nebo mouchy," uvědomila si.

Pocit vnitřního hladu zesílil a Irena zpozorovala, jak několik bodů zhaslo.

„Průser!“ pochopila a okamžitě spustila bariéry.

Hlavou jí prolétla někdejší Alanova poznámka, že jednou v sobě spustí něco, co potom nedokáže zastavit a napadlo ji, že je to možná právě tenhle případ. Naštěstí připravená ochrana zapůsobila a ona neztratila možnost ovládání pochodů ve svém těle. Postupně nad ním získávala vládu a omezovala vliv odblokovaného genu. Nakonec ho izolovala a zablokovala dalšími ochranami. Oddechla si.

„Ještě, že jsem si připravila ty pojistky, jinak by bylo zle,“ pochválila se.

Venku už bylo světlo a budík ukazoval půl šesté. Irena vstala, protáhla se a zamířila do koupelny. Pustila si studenou vodu a opláchla obličej. Zadívala se do zrcadla a zkoumala, zda experiment nezanechal na její tváři nějaké stopy. Všechno se zdálo být v pořádku. Žádné nové vrásky, žádné ztrhané rysy. Harpyje zůstala uvězněná. Už věděla, co byla ta stvoření zač a proč o nich tehdy Pierre prohlásil, že to byly nejstrašnější bytosti, jaké kdy chodily po Zemi. Měl pravdu.

Vrátila se do pokoje. Cítila se unavená, ale věděla, že nedokáže usnout. Natáhla se alespoň na postel, zavřela oči a snažila se relaxovat. Z nirvány ji vytrhla po sedmé hodině matka, která za šoupání pantoflí mířila do koupelny. Nicméně zůstala dál ležet a poslouchala, jak matka pouští v koupelně vodu, jak si čistí zuby a jak splachuje záchod. Poté se přesunula do kuchyně, kde napustila vodu do varné konvice. Irena automaticky sledovala její každodenní ranní rituál. Ucítila vůni citrónového čaje a kávy. Čaj byl pro ni, káva pro matku. Zívla, posadila se na posteli a počkala, až se ozve zaklepání na dveře jejího pokoje.

„Já nespím! A nemám dnes školu,“ zavolala.

Dveře se pootevřely a dovnitř nahlédla hlava paní Bardové.

„Dneska jsi vstala hodně brzo. Slyšela jsem, jak jsi šla do koupelny,“ poznamenala a vešla dovnitř.

„Nemohla jsem spát,“ řekla a s překvapením pozorovala, jak si matka přisedla vedle ní na postel. Vycítila, že je nervózní a že toho také mnoho nenaspala.

„Máš dneska něco v plánu?“ zeptala se paní Bardová.

„Jsem domluvená, že se odpoledne zastavím za Alanem. Má prý nějakou novou skvělou hru, kterou jsem ještě neviděla. Tak se na ni podíváme u něj na počítači," odpověděla.

„Aha. To je hloupé. Já ti včera zapomněla říct, že jsem na dnešek pozvala někoho na oběd. Byla bych ráda, kdybys tady byla také."

„A je to tady. Máma mi chce představit svého přítele," pomyslela si.

Věděla, že s někým chodí, cítila to z ní, ale matka jí nikdy nic neřekla a ona se neptala.

„Je to důležitá návštěva?" zeptala se.

„Docela ano," přitakala matka.

„Chceš se znovu vdát?"

Matka se zarazila a překvapeně se podívala na Irenu.

„Jak jsi na to přišla?"

„Předpokládám, že mi chceš někoho představit. A když mi ho chceš představit, tak je to mezi vámi vážné, ne?"

„Ty víš, že někoho mám?" podivila se paní Bardová.

„Jasně. To se pozná."

„Aha. A já se ti to chystám říct už dva týdny. Pořád jsem nevěděla, jak to mám udělat."

„Jakej je?" zeptala se.

„Docela normální. Dělá u nás vedoucího skladu. Takový zodpovědný, klidný," odpověděla matka.

„Věk?"

„Myslím, že třicet osm."

„O dva roky mladší? To jsi dobrá," pochválila ji.

„Prosím tě! V mém věku není pár let nahoru nebo dolů důležitých."

„Jasně. Jak je vysoký? Postava? Barva očí? Vlasy? Záliby? Je ženatý nebo rozvedený? Má děti?" vysypala na ni.

„Ty se vyptáváš jako někde u výslechu," ohradila se matka.

„Když z tebe to leze tak pomalu. Musím přece vědět, na co se mám připravit."

„No, je rozvedený už několik let. Žádné děti nemá. Je menší, trochu při těle. Je ostříhaný na ježka, protože moc vlasů nemá, tak aby to nebylo tak vidět," objasnila jí matka.

„Záliby?"

„Sbírá známky a nějaké nálepky nebo co."

„Má vlastní byt?"

„Nemá. Bydlí v pronájmu. Když se rozváděl, tak své ženě byt nechal. Nebo spíš mu ho ona sebrala, řekla bych."

„Takže se chce přistěhovat? Do tohohle krcálku?" vyděsila se.

„Vždyť nemáme tak malý byt," namítla paní Bardová.

„Chodba, koupelna, kuchyně, můj pokojík a tvoje ložnice," vypočetla jí. „Tak kam ho chceš nacpat?"

„Já si ho přece neberu, chci ti ho jen představit. A snad uznáš, že mám taky právo na svůj soukromý život."

„To ano. Mohla sis ale najít někoho s bytem."

To bylo na matku příliš. Vstala a bez ohlédnutí vyšla z jejího pokoje.

„Sakra!" šeptla si Irena a vyšla za ní.

„Mami, já to tak nemyslela. Já nemám vůbec nic proti tomu, že s někým chodíš a jestli se rozhodneš vzít si ho, je to jen tvoje volba. Staráš se o mě spoustu let a když jsem byla na vozíku, tak jsi na sebe neměla žádný čas. Já skončím střední školu a pak stejně někam zmizím. Jen si nějak nedovedu představit, že se sem vejdeme ve třech," pokusila se jí vysvětlit svůj postoj.

„Mohly bychom prodat domek v Lítích a vyměnit tenhle byt za větší," pronesla matka k tousteru, do kterého právě umísťovala dva krajíčky chleba.

„A co babi?" namítla.

„Ta už stejně nemůže být sama. Je moc stará. Každý den se děsím, že se jí tam něco mohlo stát a ona tam někde leží a ani si nedokáže zavolat pomoc. Od pana Mrkvičky nemůžeme věčně chtít, aby nám na ni dohlížel. Nedovede si už ani nakoupit. Tuhle zimu už v Lítích zůstat nemůže."

„Ty už jsi ten prodej dojednala, viď?" pochopila.

„Pan Mrkvička má o náš domek zájem. Bude vdávat dceru a potřebuje mladým zajistit bydlení."

„Babi o tom ví?" zeptala se.

„Ještě ne. Všechno záleží na tom, jak se ti bude Bedřich líbit."

„Babi se nebude chtít stěhovat. Je tam zvyklá a je to její domek. Pamatuješ, jak se loni těšila, až se bude moci vrátit do Lítí?" připomenula matce.

„Bude proti, ale nakonec bude souhlasit. Víš, ono nikoho nebaví být pořád sám a dívat se do stěn. Bude ráda, že se o ni budu moci postarat."

„Kolik nám za něj Mrkvička dá?"

„Dost, abychom mohly tenhle krcálek, jak mu říkáš, vyměnit za pořádný byt, do kterého se všichni vejdeme. Babi nám na jeho provoz přispěje z důchodu a když dáme dohromady můj a Bedřichův plat, tak docela dobře vyjdeme," řekla paní Bardová.

„Ty už to máš všechno spočtené. To jsem tě podcenila. Nemáš už taky dohodnutý termín svatby?" podivila se.

„Ale prosím tě," odbyla ji matka.

Irena zavětřila a přimhouřila oči.

„Matko! Kdy se vdáváš? A nelži! Já to poznám."

„S tebou je to strašné. Nic před tebou nejde utajit. Na konci července, jestli půjde všechno dobře," povzdychla si matka.

„Proč jsi mi to neřekla?"

„Vždyť já ti to chtěla říct, ale nějak to pořád nešlo."

„Ty si domluvíš svatbu a nic mi o tom neřekneš. Domluvíš prodej bábina domku a taky jí nic neřekneš. Připadá ti to normální?"

„Vždyť jsem ti to už řekla."

„Před chvilkou. Když jsem tě k tomu donutila."

„Podívej se, Ireno. Ty jsi už velká holka. Jsi soběstačná. Nic se mnou neprobíráš, nechceš žádné rady a pořád jsi někde venku nebo zavřená ve svém pokoji a medituješ. Mám někdy dojem, že mě ani nepotřebuješ. Jak jsi sama řekla, po škole možná odejdeš a já bych zůstala sama. Prostě jsem se rozhodla po těch letech se taky začít starat o sebe," vysypala ze sebe paní Bardová.

„To je v pořádku, že se staráš o sebe. Nemusíš mě ale stavět před hotovou věc. Nejdřív začneš s tím, že mi chceš někoho představit, abys věděla, jak se na něj budu tvářit a pak se dozvím, že jste už stejně naplánovali svatbu a všechno ostatní. Tak proč tě zajímá, co si o tom Bedřichovi budu myslet, když už ses rozhodla?"

„Ty to zamotáváš."

„Já to naopak rozmotávám. Na toho tvého Bedřicha jsem tedy opravdu zvědavá. Zdá se mi, že má na tebe špatný vliv," sdělila jí svůj názor a otočila se.

„Kam jdeš?" vyštěkla za ní matka.

„Zavolat Alanovi, že dneska nepřijdu. Z rodinných důvodů," houkla.

Zmáčkla Alanovo číslo a počkala, než se na druhé straně ozval mírně rozespalý Alanův hlas.

„Ahoj, co se děje?" zeptal se.

„Chci se omluvit, dneska nepřijdu. Máma pozvala na oběd svého přítele a řekla mi to až dneska ráno," vysvětlila.

„A proč se musíš při obědě dívat na jejího přítele?" nechápal Alan.

„Je to vážná známost. Možná se k nám nastěhuje," řekla.

„Aha. Tak to jo. Co večer?"

„Já nevím, jak to bude dneska vypadat. Zastavím se nejspíš až zítra."

„Musíme se domluvit na ten výlet. Co kdo vezmeme," připomněl jí Alan.

„Zajdu zítra během dopoledne," slíbila.

„Dobře. Tak si to dneska užij. A k tomu příteli se chovej slušně, ať ho mámě neodeženeš."

„Bez starosti," odvětila a položila sluchátko.

Snídaně proběhla za pochmurného mlčení. Irena se po ní ujala umytí hrnků a talířů a poté se rozhodla protrhnout nepříjemné ticho.

„Co chceš udělat k obědu?" zeptala se.

„Udělám řízky, přinesla jsem na ně včera maso. Jen nevím, jestli mám udělat taky polévku."

„Jasně, že musíš udělat polévku. Když jsi Bedřicha pozvala na oběd, tak musí mít alespoň dva chody. Taky by mohl být nějaký zákusek."

„Zákusky!" pleskla se paní Bardová do čela. „Já věděla, že jsem včera na něco zapomněla. Chtěla jsem koupit něco ke kafi."

„Zajdu do cukrárny. Teď po ránu tam budou mít ještě výběr," nabídla se.

„To budeš hodná. Já tu ještě musím uklidit a vyluxovat. Co tvůj pokoj, jak to v něm vypadá?"

„Proč můj pokoj? Ty mu chceš ukazovat můj pokoj?"

„Bude určitě zvědavý. Bude tam chtít nakouknout."

„Je tam uklizeno."

„Opravdu?" zeptala se nedůvěřivě paní Bardová.

„Vždyť jsi tam před chvilkou byla. Ať tě ani nenapadne dělat mi tam inspekci!“

„Dobře, dobře,“ ustoupila matka. „Kdy otvírají v té cukrárně?“

„V osm a v jedenáct končí. Obleču se a skočím tam. Máš nějaké zvláštní přání?“

„Kup pro každého větrníky, kremrole a nějaký kus dortu, to bude stačit.“

„Peníze,“ požádala.

Paní Bardová vstala, vytáhla z kabelky peněženku a předala ji Ireně. Irena jí s ní zamávala a odešla do pokoje, kde ji hodila na postel. Stáhla si noční košili a prohlédla se v zrcadle. Ježka, kterého nosila ještě loňské léto, vystřídal moderní rozčepýřený sestřih, na který byla hrdá a který také spolykal většinu jejího kapesného. Na své postavě nenašla žádnou chybu. Byla štíhlá, pevná a dokonale tvarovaná.

„Jenže k čemu je, když ji kromě mě nikdo nevidí. Nakonec skončím jako narcisistka, která se každý den obdivuje v zrcadle, jak je dokonalá. Bude mi za chvíli sedmnáct a nemám žádného kluka,“ zabručela si pro sebe.

Vzala si tanga, nasoukala se do džín a přes hlavu si přetáhla mikinu. Peněženku zasunula do zadní kapsy kalhot. V koupelně si vyčistila zuby a vyběhla z bytu.

Cukrárna byla o tři bloky dál. Měli tam každý den čerstvé zákusky a výbornou zmrzlinu a proto do ní chodilo hodně lidí a to i v sobotu. Naštěstí přišla včas a nebyla v ní ještě fronta. Když otevřela dveře do cukrárny, uviděla jen jednu starou paní, která si prohlížela vystavené zákusky.

„Tak co to bude?“ ptala se jí prodavačka.

„Čtyři rohlíky,“ poručila si paní.

Prodavačka je nandala do sáčku a položila na pult.

„Ty koblihy jsou s marmeládou?“ zeptala se paní.

„Tyhle jsou s marmeládou a tyhle s nugátem,“ ukázala jí prodavačka.

„A jaká marmeláda v nich je?“

„Meruňková.“

„Tak mi dejte jednu,“ řekla paní.

Prodavačka splnila její přání.

„Všechno?“ zeptala se.

„Ty trubičky,“ ukázala paní. „Jsou čerstvé?“

„Všechny zákusky máme čerstvé,“ usmála se na ni prodavačka.

„No,“ sklonila se paní a začala si je prohlížet přes sklo.

„Vypadají docela dobře,“ uznala nakonec. „Tak mi dejte dvě.“

Irena obrátila oči v sloup, zaklonila hlavu a začala si prohlížet strop.

„Všechno?“ uslyšela prodavačku.

„Ty kremrole jsou taky čerstvé?“

„Všechny zákusky máme čerstvé,“ opakovala trpělivě prodavačka.

„Hmm,“ zamručela neutrálně paní a opět přiblížila hlavu k pultíku „Tak mi jich dejte deset.“

Irena s sebou překvapeně trhla a rychle začala počítat kremrole. Bylo jich tam naštěstí dost a tak si oddechla. Prodavačka je paní uspořádala na tácek, zabalila a upřela na ní tázavý pohled.

„Kdybyste mi k nim mohla přibalit ještě tamty dva věnečky,“ poručila si paní.

Prodavačka udržela nervy na uzdě a mile se na paní usmála.

„Nebude vám vadit, když vám je dám na samostatný tácek?“ zeptala se.

„No, dobře. Snad to nějak poberu,“ řekla paní.

„Všechno?“ zeptala se prodavačka, když zabalila věnečky.

„Všechno,“ potvrdila paní a podala prodavačce bankovku.

Počkala, až jí prodavačka vrátí drobné, pečlivě je uložila do peněženky a začala uklízet svůj nákup do igelitky.

„Vaše přání?“ obrátila se prodavačka k Ireně.

„Tři větrníky, tři kremrole a tři tamty čokoládové řezy,“ řekla.

Prodavačka přikývla, vzala velký tácek a začala na něj ukládat větrníky.

„Víte co, já si vezmu ještě dvě nugátové koblihy,“ ozvala se paní.

Prodavačka po ní loupla pohledem.

„Dobře,“ řekla a pokračovala v činnosti. Uložila na tácek třetí větrník a začala k nim přikládat kremrole.

„Dvě koblihy,“ opakovala paní.

„Já jsem slyšela. Jen obsloužím tady slečnu,“ odvětila prodavačka.

Paní se otočila k Ireně, jako kdyby si jí všimla až teď. Byla to už opravdu stará paní s ježatým obočím a s vybledlýma modrýma očima, které se do Ireny krvelačně zabodly.

„Teď jsem snad obsluhovaná já," pronesla.

Irena k tomu neřekla nic a zadívala se na tácek, na kterém se objevil i první z čokoládových řezů.

„Slyšíš mě! K tobě mluvím!" sdělila jí babka.

„Komu tykáš?" opáčila.

Babka se nasupila.

„Slyšela jste to?" zeptala se prodavačky.

„Jistě. Dvě nugátové koblihy. Za okamžik to bude," odpověděla prodavačka.

Babka se otočila a zamířila ke dveřím. Otevřela je a ohlédla se.

„Jaký pán, takový krám!" houkla a zabouchla za sebou dveře.

„Sympatická paní," poznamenala Irena.

„Leze mi sem každý den. Jednou tu babu zabiju."

Když vyšla z cukrárny, rozhlédla se, jestli tam na ni babka někde nečíhá, ale ta zmizela. Oproti minulým dnům bylo tohle ráno docela dobré. Zpoza mraků prosvítalo sluníčko a ulicemi vál mírný větřík. Po bouřlivé noci se počasí uklidnilo a na začátek příštího týdne hlásili oteplení, kdy se teploty v tomto roce měly konečně přehoupnout přes dvacetpět stupňů. Když dorazila domů, zjistila, že matka mezitím dokončila úklid bytu a sedí v kuchyni nad dalším hrnkem kávy.

„Kde jsi byla tak dlouho?" zeptala se.

„Přede mnou stála nějaká babka, která chtěla skoupit celou cukrárnu," vysvětlila jí a položila na stůl zákusky.

„Dej je do lednice," požádala jí matka.

Splnila požadovaný úkol. Z mámy cítila nervozitu a tušila, že po jejich ranním rozhovoru nebude jejich společné dopoledne nijak příjemné.

„Budeš mě potřebovat nebo to tu zvládneš sama?" zeptala se.

„Ty snad chceš někam jít?"

„Chci se proběhnout, ale jestli ti můžu s něčím pomoct, tak si řekni," vyzvala matku.

„Raději ne. Zvládnu to sama, jen by ses mi tu motala. Koukej ale přijít včas!“ řekla paní Bardová.

„Na kdy jsi ho pozvala?“

„Přijde ve dvanáct.“

„Nejpozději do jedenácti jsem tady,“ slíbila. Ve svém pokoji se převlékla do vytahaných červených tepláků a do oblíbeného, potem vybledlého trička. Z botníku v předsíni sebrala tenisky a položila je před dveře, aby nezašpinila koberec v hale.

„Klíče si neberu,“ zavolala směrem ke kuchyni.

„Budu tady,“ odpověděla matka.

Zavřela za sebou dveře, obula si tenisky a seběhla ze schodů. Lehkým klusem zamířila ulicemi směrem k lesu nad přehradou. To, že nebydleli na kraji města, ji přes týden odrazovalo od běhání. Běhala jen v sobotu nebo v neděli ráno, kdy bylo na ulicích méně lidí. Trvalo jí deset minut, než se dostala na asfaltovou cestu vedoucí k lesu. Trochu zrychlila a v lese zabočila úzkou vyběhanou stezkou dolů k přehradě. Potkala dva běžce v protisměru, se kterými si pokynula a odbočila na lesní cestu, vinoucí se nad břehy přehrady.

Tady už byla hluboko v lese, kde bývalo dopoledne prázdno a tak nasadila své obvyklé tempo. Hnala se lesem a musela zpomalit jen dvakrát, jednou když potkala dalšího osamělého běžce a podruhé, když narazila na staršího pána se psem. Po půlhodince doběhla na konec přehrady, kde do klidné vodní plochy ústila řeka. Byl tu rozložitý dub, který Ireně sloužil jako cvičební nástroj. Vyskočila na spodní vodorovnou větev a začala dělat shyby. Pak se otočila, zahákla se za větev pod koleny a začala procvičovat břišní svaly. Cvičení na stromě jí vydrželo standardní půlhodinku a pak seskočila zpátky na zem.

Zkontrolovala čas. Bylo po desáté hodině. Chvilku se vydýchala a rozběhla se stejnou cestou zpátky. Tentokrát nepotkala nikoho a tak doběhla až na okraj lesa, kde zpomalila a už klidným tempem zamířila k městu.

„Běhat a skákat, to by mi šlo. Když mě nenapadne nic jiného, můžu se docela slušně uživit jako profesionální atletka,“ pomyslela si.

Před dům doběhla před jedenáctou a vyšla po schodech ke dveřím, kde zazvonila. Matka otevřela dveře a přejela ji pohledem.

„Ty tedy vypadáš! To ses někde vyválela?“ přivítala ji.

„Včera a v noci pršelo a tak je všude bláto a louže,“ vysvětlila, zatímco si zouvala tenisky.

„Jednou si něco uženeš. Hoď ty věci do pračky, ať to tady nesmrdí a pořádně se umyj.“

„Jdu rovnou do sprchy,“ řekla a odebrala se do koupelny.

Tepláky a tričko nacpala do pračky a pustila na sebe horký proud vody. Vydržela pod ním, dokud nepocítila, že se jí póry otevřely a vyplavil se z nich pot a špína a pak zavřela kohoutky. V koupelně byla hustá mlha a tak pustila odsávání, aby na sebe vůbec viděla v zrcadle. Vytřela se ručníkem a pustila se do účesu.

„Už jsi hotová?“ uslyšela matku.

„Jo, ještě chvilku,“ zavolala.

Nanesla do vlasů tužidlo, vyfénovala je a rozcuchaný účes dotvarovala gelem.

„Dělej, prosím tě. Může přijít každou chvíli,“ přivítala ji matka, když vyšla z koupelny.

„Vždyť je teprve půl dvanácté,“ namítla.

Oblékla si džíny a mikinu a zašla za matkou do kuchyně. Na stole byl sváteční ubrus, na kterém byly vyskládány talíře, příbory, sklenice a ubrousky a uprostřed stál svícen se dvěma svíčkami.

„To se ti mami povedlo,“ uznala.

„Vypadá to hezky?“ řekla matka.

„Krásně. A ještě líp to tady voní. A taky ti to sluší,“ konstatovala.

Paní Bardová měla na sobě své oblíbené tmavomodré úpletové šaty, náhrdelník a náušnice a vypadala, jako kdyby šla někam do společnosti. Dojem kazila pouze kuchyňská zástěra, kterou měla uvázanou přes šaty, aby si je nezašpinila při vaření.

„Můžu zůstat takhle?“ rozpřáhla ruce.

„Tu mikinu dej pryč. Vezmi si nějakou blůzku,“ řekla matka.

„To bych musela nějakou mít,“ poznamenala.

„Vezmi si tu bílou s límečkem.“

„Ta je hrozná,“ odmítla její návrh. „Já si něco vyberu.“

Vrátila se do svého pokoje a otevřela šatní skříň. Nevrle se zahleděla do svého chudého šatníku a vytáhla černé elastické tričko.

„Je to lepší?“ zeptala se matky, když se vrátila do kuchyně.

„To snad nemyslíš vážně! To je, jako když na sobě nemáš nic. Kdyby sis pod to vzala alespoň podprsenku."

„Ty já nenosím."

„Vezmi si něco jiného."

„Nic nemám!"

„Ale máš. Vyber si něco vhodnějšího. Třeba to modré tričko, které nosíš do školy," řekla matka.

„To je v koši na prádlo," zabručela a vrátila se zpátky ke svému šatníku.

„Sexy tričko se nelíbilo, takže musíme vybrat něco usedlejšího, jinak by nám Bedřich utekl," pobroukávala si a probírala se vyskládanými věcmi.

Po krátkém uvažování si vybrala jednu z blůzek.

Matka otočila hlavu od hrnce s polévkou a pokývla.

„To by šlo," souhlasila.

„Mám hlad," prohlásila a současně s jejím konstatováním zadrnčel zvonek.

Obě zalétly pohledem k hodinám, které ukazovaly třičtvrtě na dvanáct.

„Sakra," řekla paní Bardová a snažila se rychle zbavit kuchyňské zástěry.

„V klidu. Já jdu otevřít," oznámila a zamířila ke dveřím.

Zmáčkla kliku a vyhlédla ven. Na chodbě stál Bedřich. Podle popisu její matky to musel být určitě on. Byl vysoký asi jako Irena a pěkně při těle. Na hlavě měl krátkého ježka neurčité barvy. Měl buď světlé nebo už dost prokvetlé vlasy a výrazné, modré oči. Oblečený byl svátečně. Měl na sobě černé boty, tmavé kalhoty, košili a sako, ze kterého vepředu vyčnívalo bříško, vypínající bílou košili do elegantního oblouku. Bedřich svíral v pravé ruce objemnou aktovku a kytici růží v celofánu. Páchl potem a jeho pach nebyl Ireně příliš příjemný.

„S tebou budou problémy," prolétlo jí hlavou.

„Ahoj," pozdravil ji Bedřich přátelsky.

Irena potlačila slůvko „Nazdar," které se jí dralo přes rty a usmála se na něj.

„Dobrý den. Pojďte dál," řekla a otevřela dveře.

Bedřich se protáhl dovnitř a rozhlédl se po předsíni.

„Já jsem Irena," představila se jako slušně vychovaná dívka a napřáhla pravou ruku.

Bedřich položil svoji aktovku na podlahu, přehodil si kytici do druhé ruky a stiskl nabízenou pravici.

„Bedřich. Bedřich Sláma," představil se.

Zdálo se, že trochu znejistěl, když ji viděl zblízka a Irenu napadlo, že si ji asi představoval mladší.

„Ehm, ty jsi už velká slečna," potvrdil její domněnku. „Kde je Katka?"

„Strhává ze sebe v kuchyni zástěru. Zrovna dovařila," vysvětlila.

„Už jsem tady," zavolala matka a vyšla z kuchyně.

Zářivě se na Bedřicha usmála a políbila ho. Bedřich se jí pokusil obejmout pravou rukou a Irena raději trochu uhnula, aby náhodou nedostala kyticí růží po hlavě. Paní Bardová poodstoupila a vzala si od Bedřicha růže.

„Ty jsou nádherné. Děkuji," řekla.

„To je moje dcera," pokynula směrem k Ireně, jako kdyby to nebylo jasné.

„Již jsme se představili," sdělila jí.

„Aha, tak pojďme do kuchyně. Nebo ti nejdřív ukážu byt?" nabídla paní Bardová.

„Já jsem si ještě dovolil přinést taky něco tady pro Irenu," řekl Bedřich a sklonil se ke své aktovce, ze které vytáhl krabici zabalenou v papíru a převázanou ozdobnou stuhou.

„Děkuji," řekla a převzala ji.

„Co to je?" zeptala se.

„Podívej se," usmál se Bedřich.

„To jsem tedy opravdu zvědavá. Doufám, že to nebude mrkací panenka," pomyslela si a potěžkala krabici v ruce.

Byla těžká a pevná. Stáhla stuhu a odhrnula papír, zpod kterého na ni vykoukl barevný obrázek. Nevěřila svým očím. Odtrhla papír a její obava se potvrdila. Nebyla to krabice, ale velká kniha, z jejíhož obalu se na ni usmívala odulá tvář, která jí byla sice povědomá, ale nedokázala ji přesně přiřadit. Pod rozesmátým obličejem se skvěla velká červená písmena, oznamující každému, o čem kniha pojednává.

„Praktická kuchařka. To tedy zírám," řekla.

„Katka mi říkala, že ráda vaříš," pravil Bedřich.

„Krásný praktický dárek," pochválila ho paní Bardová.

„Pojďme ke stolu, ať nevystydne oběd," dodala rychle, protože na rozdíl od Bedřicha znala Irenu a věděla, že její slova nebyla právě výrazem obdivu.

„Já bych si nejdřív odskočil," požádal Bedřich.

„Tady je koupelna a záchod," ukázala paní Bardová.

Bedřich poděkoval a hbitě zmizel uvnitř koupelny.

„Dej si ji zatím do pokoje," řekla jí matka.

„Vybrala jsi si originálního partnera," sdělila jí pro jistotu tiše.

„Chtěl ti udělat radost. Nevěděla jsem, že ti něco přinese. Nezeptal se, co bys asi chtěla."

„Ty jsi mu říkala, že ráda vařím?"

„Vždyť je to pravda. Vaříš často," podotkla paní Bardová.

„Protože bych jinak umřela hlady, když jsi pořád v práci," opáčila a zmizela ve svém pokoji.

Knihu položila na stolek a posadila se na postel.

„To je tedy exot! Přinese mi kuchařku. To snad není pravda! To bude dneska odpoledne," honilo se jí hlavou.

Povzdychla si a vyšla ven. Bedřich byl ještě v koupelně a matka soustředěně nalévala do talířů polévku. Irena se posadila na své oblíbené místo ke stolu.

„Jídlo budeš dávat ty, Katko?" zeptala se.

„Neprovokuj! Chovej se slušně," sykla na ni matka. „Bedřich je hodný mužský. Jen je trochu postižený tím, že byl dlouho sám. To mužským nedělá dobře."

„Kolik jsi udělala těch řízků?"

„Pro jistotu čtyři," uklidnila ji matka.

„Bedřich vypadá, že sbodne alespoň dva. Dej mi ten největší. Mám po tom běhání hlad," požádala ji.

Jejich tichou konverzaci přerušilo klapnutí dveří. Bedřich vešel do kuchyně a usadil se u stolu naproti Ireně.

„Hmm, ta polévka vypadá krásně," pochválil paní Bardovou.

„Nechte si chutnat," usmála se na oba matka a přisedla si ke stolu.

„Tak jak ve škole?" zahájil Bedřich konverzaci.

„Dobrý," odtušila.

„Irena bude mít všechno za jedna," pochlubila se namísto ní paní Bardová.

„Slyšel jsem od Katky, že jsi moc chytrá. Prý nejlepší ve třídě," přitakal Bedřich.

„Ona toho Katka napovídá. Nebudu sama, kdo bude mít samé jedničky. A co vy? Máma říkala, že prý už máte dohodnutou svatbu na konec července?" obrátila směr hovoru.

„No, to máme," přisvědčil váhavě Bedřich a stočil tázavý pohled k paní Bardové.

„Probíraly jsme to všechno s Irenou dnes dopoledne. Řekla jsem jí o svatbě i o tom, že se chceme přestěhovat někam do většího bytu," řekla paní Bardová.

„Máte odvahu, chtít se starat o tři ženské," ocenila.

„Jak to o tři?" zarazil se Bedřich.

„Máma, já a babička," vysvětlila.

„Aha, babička. Na tu jsem zapomněl. No, o tu se budete hlavně starat vy, ne?"

„Samozřejmě. Babička toho navíc moc nepotřebuje. Je už stará a bude sedět většinou doma u televize," souhlasila paní Bardová a střelila po Ireně varovným pohledem.

„Chtělo by to ještě jednu televizi, nebo se budete dívat pořád na nějaké seriály. Babi se na nic jiného nedívá," podotkla.

„Já mám také televizi a vaše babička určitě taky, takže budeme mít tři," nedal se Bedřich.

„Polévka byla výborná, Katko."

Paní Bardová se na něj usmála, sebrala prázdné talíře a začala jim nakládat druhý chod.

„Mně jen tak lehce, jsem dneska nějak plný," požádal Bedřich.

„Jen se neupejpej," pokárala ho paní Bardová a postavila před něj talíř se dvěma řízky a s hromádkou brambor.

„Pivko?"

„Dám si," přisvědčil Bedřich.

Irena dostala svůj rezervovaný řízek a s chutí se do něj pustila.

„Můžu si dát taky trochu piva?" požádala.

„Dobře, ale jen malou sklenku," souhlasila paní Bardová.

„Ty piješ pivo?“ podivil se Bedřich.

„Jen občas. Někdy po jídle,“ odpověděla.

Žvýkala řízek a sledovala Bedřicha, jak v něm i přes jeho tvrzení, že je najedený, mizí první řízek.

„Ty seš teda žravej. No, alespoň bude mamka víc vařit,“ pomyslela si.

„Prý sbíráte známky?“ řekla nahlas.

„Sbíral je už můj táta a já podědil jeho sbírku. Snažím se ji udržovat a trochu rozmnožit, ale sbírám hlavně pivní etikety. Mám doma docela hezkou sbírku,“ pochlubil se Bedřich.

„A jak je sbíráte? Na nějakých burzách?“

„Většinou na burzách, kde si je měníme s jinými sběrateli a také jezdím do pivovarů a do pivnic.“

„Jaký je rozdíl mezi pivnicí a hospodou?“ zaujalo ji jeho sdělení.

„Pivnice je něco jako hospoda, která patří k nějakému pivovaru. Většinou,“ vysvětlil jí Bedřich.

„Ta vaše sbírka známek a pivních značek zabírá hodně místa?“

„Kdepak, jsou to jen čtyři větší krabice,“ řekl Bedřich a otřel si orosené čelo předloktím.

V bytě nebylo zrovna horko a Irenu fakt, že se Bedřich potí, zaujal a začala ho zkoumat. Nasála vzduch a zatímco Bedřich vykládal něco o tom, jak je složité získat etiketu od jiného sběratele, zanalyzovala pachy.

„Jak jste se seznámili? U vás v práci?“ využila přestávky v jeho výkladu.

„Ano, kde jinde? Vždyť nikam nechodím,“ řekla paní Bardová.

„Prý jste tam vedoucím skladu?“

„Ano, mám na starosti zásobování,“ přitakal Bedřich.

„Řekla bych, že tam máte vzorný pořádek.“

„Není to jednoduché, mít neustále ve skladu všechno, co je potřeba právě doplnit do pultů a naopak neobjednat nic zbytečně dopředu. Máme propracovaný systém a myslím, že to zvládáme dobře,“ pochlubil se Bedřich.

„To zaměstnání vám tedy vyhovuje?“

„Myslím, že je to pro mě to pravé. Mám rád, když jsou věci na svých místech a všechno klape. U muže to není obvyklé, ale já mám rád ve věcech naprostý pořádek," přitakal Bedřich.

„To bude ten náš problém," pomyslela si.

Dojedla jako první.

„Postavím vodu na kávu," nabídla se a vstala od stolu.

„Dáte si kávu?" ujistila se.

„Určitě! Jsi hodná, Ireno. Udělala bych ji sama," odpověděla paní Bardová za Bedřicha.

„To nic," řekla.

Napustila do konvice vodu a připravila hrnky. Do svého hrnku dala sáček s čajem a do ostatních dvou nasypala kávu. Ze skříňky vyndala tři talířky a naložila na ně zákusky.

„Jen si dej. Chci tě vidět," pomyslela si.

Voda začala vařit a Irena nalila vodu do hrnků. Matka s Bedřichem už také dojedli a tak sklidila talíře a postavila před ně hrnky a talíře se zákusky.

Bedřich měl po obědě zpocené čelo a byl rudý v obličeji. Na zákusky jen vyvalil oči.

„Já už opravdu nemůžu," řekl.

„Jsou čerstvé. Byla jsem pro ně po ránu v cukrárně. Budou vám určitě chutnat," ujistila ho a pustila se do kremrole.

„Ten větrník je opravdu výborný," přidala se paní Bardová, která byla na sladké a do zákusků před sebou se pustila bez sebemenšího zaváhání.

Bedřich si povzdychl a zakousl se do kremrole. Irena spokojeně pojídala sladkosti a trpělivě sledovala naproti sedícího Bedřicha, jak se nad nimi potí. Nechala ho, až do sebe nasouká poslední kousek dortíku a pak se na něj usmála.

„Můžete mi podat tu cukřenku před vámi? Já na ni nedosáhnu," požádala ho.

Bedřich jako pravý gentleman nezaváhal, nadzvedl se ze židle a natáhl se po cukřence. Ten pohyb se mu však vymstil. Jeho vnitřnosti se, jak Irena rozpoznala, už nějakou dobu bouřily proti přílivu nové stravy, která vytlačovala nestrávené zbytky včerejší večeře i s plynnými produkty vznikajícími při zažívání. Ticho kuchyně

protrhl slabý, kvílivý zvuk, který se Bedřich pokusil potlačit, ale dosáhl jen změny jeho tóniny.

Paní Bardová strnula na své židli jako socha, zatímco Irena vyprskla do svého hrnku a rozchechtala se.

Kapitola druhá – Školní výlet

Pan Tintín otevřel skleněné dveře a vstoupil do prostorné kanceláře. Za dveřmi po levé straně byly dva malé kulaté stolky se židlemi a vedle nich stál u stěny odkládací pultík s prospekty. Naproti, za dlouhým tmavým pultem, seděla dvě děvčata v tmavomodrých kostýmech.

„Dobrý den," pozdravil pan Tintín.

„Dobrý den. S čím vám mohu pomoci?" zeptala se jedna z dívek.

„Chceme jet s přítelem v červenci někam k moři, tak na deset až čtrnáct dnů. Představoval bych si penzion nebo menší tichý hotel s polopenzí. Můžete mi něco nabídnout?"

„Máte zájem o nějakou konkrétní oblast nebo je to jedno?" zeptala se dívka.

„Určitě Středozemní moře, pokud možno východní část," upřesnil pan Tintín.

„Na červenec je už většina pobytů obsazena, lidé si letos pospíšili asi kvůli tomu chladnému počasí, ale něco určitě najdeme. Vyjedu vám aktuální přehled volných míst na Jadranu, v Řecku, na Kypru a v Turecku."

„Ten Kypr můžete vynechat, tam by to pro mě bylo příliš drahé," řekl pan Tintín.

„Dobře. Chvilinku počkejte," řekla dívka a posadila se k počítači.

Vyťukala něco na klávesnici a za okamžik zahučela tiskárna.

„Tady to máte," vstala a podala mu čtyři listy. „Podívejte se na to a pokud vás něco zaujme, můžete se na bližší informace podívat do příslušného prospektu nebo vám je řekneme."

„Děkuji, já si to prohlédnu v klidu doma a když se mi bude něco líbit, ozvu se," řekl pan Tintín a zasunul listy do aktovky.

Rozloučil se a vyšel ven. Aktovku si postavil na chodník mezi nohy, z kapsy u saka vytáhl notes a odškrtl si první položku na svém seznamu cestovních kanceláří.

» » »

První, co Irena uviděla, když vystoupila z autobusu, byl dav jejích spolužáků, který svými těly a batohy úspěšně blokoval vstup do budovy vlakového nádraží. Ve třídě jich bylo třicet jedna a většina z nich už byla shromážděna na místě srazu. Očekával je dvoudenní školní výlet, který pro ně před koncem školního roku připravil jejich aktivní třídní profesor Malač. Zajímavé na tom výletě byla především skutečnost, že nikdo nevěděl, kam se jede a co je čeká, protože Malač vše pečlivě tajil. Jediné co věděli bylo, že sraz je před hlavním nádražím v 8.30 a že s sebou mají mít batoh s oblečením, se spacákem, s jídlem na dva dny, s věcmi na vaření a se stanem. Ten si domluvené dvojice mohly vypůjčit ze školních zásob, ale většina této možnosti nevyužila a vzala si vlastní. Ireny se to ostatně netýkalo, protože v jejich případě bylo jasné, že stan bere Alan.

Drozdovi měli perfektní lehký stan pro tři, který využívali při svých občasných výletech do hor a Alan se sám nabídl, že ho vezme a ponese. Marek nesl ve svém batohu na oplátku většinu zásob a Irena vzala ešus a vařič.

„Zdar," přivítal ji Marek, který seděl u zdi nádraží na svém batohu.

„Zdar, Alan tu ještě není?" odvětila.

„Ještě je čas. Hele, kde máš věci?" zeptal se Marek.

„Přece v batohu," ukázala palcem přes rameno.

„To není batoh, ale batůžek. Podívej se na ostatní, jaké mají batohy. Tam se ti přece nemohlo nic vejít."

„Mám s sebou všechno, co potřebuju na dva dny. Spacák, ešus, vařič, sirky, dvoje sušenky, láhev na pití, tričko, ponožky, plavky, kalhotky, ručník, lžíci, nůž, mýdlo, hřeben, zubní pastu a kartáček na zuby," vyjmenovala obsah svého batohu.

„Co když bude pršet? Nemáš se do čeho převlíct," namítl Marek.

„Pršet dnes ani zítra nebude. Bude hezky a teplo. To mi prozradil můj nos a tobě určitě taky," řekla.

„No, já bych měl taky menší batoh, kdybych nemusel táhnout všechno jídlo," posteskl si Marek.

„Co povídáš? Vždyť jsme se domluvili, že na dva dny nám stačí jeden chleba, čtyři polívky a nějaké sušenky," usadila ho.

„Náhodou, ten chleba je velkej jako spacák," ohradil se Marek.

„Dobrý den!“ ozvalo se za ní a Irena se obrátila, aby pozdravila Alenku Plachou.

Alenka spolu s nimi přešla po loňských prázdninách na gymnázium, kde je dál učila češtinu a také angličtinu a Malač se s ní domluvil, že jim bude spolu s ním dělat na výletě dozor.

„Dobrý den,“ pozdravili dvojhlasně s Markem.

„Kolega Malač tu ještě není?“ zeptala se Alenka a nadhodila si objemný batoh, který vlekla na zádech.

„Šel dovnitř koupit lístky. Je tajemný jako sfinga. Vy víte, kam jedeme?“ řekl Marek.

„Budeš se možná divit, ale nevím. Kolega Malač mi nic neřekl, jen mi sepsal, co si mám vzít všechno s sebou a půjčil mi svůj stan. Jak jsem zjistila, má jich doma pět, ale dal mi ten nejmenší a nejlehčí. Jenže batoh mi stejně váží patnáct kilo a jsem zvědavá, kam s ním dojdu. Jak jsi dokázala, že máš tak malý batoh?“ zeptala se Alenka Ireny.

„To bude asi tím, že mně Malač nepsal žádný seznam,“ odpověděla pobavená Irena.

„Nacpu mu něco do jeho batohu,“ hekla Alenka, která se pokoušela vyprostit z popruhů, aby mohla odložit batoh na chodník.

„Počkejte, já vám pomohu,“ vyskočil Marek a sundal jí batoh ze zad.

„Slušná váha, máte těžší než já,“ řekl uznale.

„To snad ne,“ prohodila Alenka a mnula si přitom ramena.

Před nimi zastavil další autobus městské dopravy a z něj se vyhrnul dav, obsahující i zbytek jejich třídy. Jako poslední vystoupil Alan. Irena se na něj automatiky usmála. Pořád jí samotné nebylo jasné, jak na tom spolu vlastně jsou. Od minulého léta jejich vztah nikam nepokročil. Alan jí byl sympatický, občas si dali pusu, ale brala ho spíše jako kamaráda než kluka, se kterým chodí. Alan byl do ní ale pořád zamilovaný, to dobře cítila, ale držel se zpátky, protože naopak stejně dobře věděl, že ona do něj zamilovaná není.

„Tak jste tady všichni? Nikdo nechybí?“ zazněl jasný hlas jejich třídního.

„Kdo tu není, ať se ozve,“ zavolal Dan Pukla.

„Nešaškuj," pokáral ho Malač. „Tak pojďme. Nástupiště číslo tři. Jedeme do Horních Trhanců. Čtyři stanice. Jízdenku jsem koupil společnou. Pokud se všem nepodaří dostat se do jednoho vagónu, odkažte průvodčího na mě."

„Horní Trhance? To zní nadějně. Kde to vlastně je?" ozval se Ondra Hric.

Marek opět pomohl dvorně Alence Plaché s batohem na záda a otočil se k Ireně.

„Je to taková malá zastávka uprostřed lesů," řekl.

„Já vím, kde to je, ale nikdy jsem tam nebyla," odpověděla.

„O nic jsi nepřišla," ujistil ji Dan Pukla, který se hrnul kolem nich do nádražní budovy, jako kdyby už vlak pomalu odjížděl.

Prošli nádražní halou, podchodem a po schodech na nástupiště, kde na ně čekal Malač, aby jim ukázal vagón, do kterého mají nastupovat.

„Vlezeme do něj?" nadhodila Irena.

„Ale jo, přece se nebudeme trhat od ostatních," řekl Alan.

Vagón byl vcelku prázdný, až na dvě čtyřky, které obsadila jedna babka a trojice mladých mužů, kteří ihned začali hrát karty. Usadili se na jedné ze čtyřek a batohy uložili nad sebe.

„Alan říkal, že prý jsi v sobotu matce zahnala ženicha?" zeptal se Marek.

„Já myslím, že nezahnala. Jeden prdanec přece nemůže zkazit vážný vztah," namítla.

„To jsi navlíkla schválně?" zajímal se Marek.

„No. Řekla jsem si, že by bylo dobré ho hned na začátku trochu přibrzdit, aby se moc neroztahoval."

„Pro tvou mámu bude jen dobře, když se vdá. A pro tebe taky. Oni si vystačí navzájem a tebe nechají na pokoji," řekl Alan.

„Kéž by. Jsem opravdu zvědavá, jak to u nás bude po prázdninách fungovat a kam se přestěhujeme. Nejhorší to asi bude s babi, ta bude hrozně smutná, že musí opustit Lítě," řekla.

„Blbý je, že tam už nebudeš moct jezdit na prázdniny," podotkl Alan.

„Za chvíli budu dospělá. Přestala bych tam jezdit stejně," namítla a vyhlédla z okna na nástupiště, protože vlak s sebou trhnul a začal se rozjíždět.

„Tak Otíku, vytáhni ty řízky," ozvala se Monika.

Ota Hrudka si jen odfrkl a nezareagoval. Vlak pomalu opustil nástupiště a rozjel se spletí kolejí, aby se z ní pokusil najít správný výjezd. Jejich spolužáci se rozesadili po vagónu a vesměs vyhlíželi z oken.

„Upozornila na sebe a už se k tobě hrne," varoval Alan Marka.

Monika se na jaře rozešla se svým klukem a začala opět atakovat Marka, který se ji pokoušel ignorovat nebo se jí vyhýbat a snažil se raději nadbíhat Denise. Jenže Denisa pro změnu ignorovala jeho a zajímala se o Vráťu Hrstku, což byl nesmírně zajímavý kluk, neboť byl vysoký a snědý, s dlouhými vlnitými vlasy. Hrál na klavír a to tak dobře, že přes své mládí měl za sebou několik samostatných recitálů. Ireně se líbil a nemohla proto Denisu ani vystát.

„Zdar," řekla Monika a posadila se vedle Ireny, protože Marek seděl u okna a přístup k němu blokoval vedle něj sedící Alan.

„Vypadá to, že bude hezky, co?"

„Snad jo," odpověděl Alan.

„Co všechno jste sbalili do batohů?" zajímala se Monika.

„Co se dalo," odvětila Irena.

Monika ji štvala, protože rozptylovala Marka v jeho snaze získat Denisu a tím ji zbavit možné konkurentky.

„Doufám, že se s nimi nepotáhneme daleko. Mám ho těžký jako prase," snažila se pokračovat v hovoru Monika.

„Hmm," zamručeli neutrálně Alan s Irenou, zatímco Marek dál zíral z okna na ubíhající krajinu.

„S váma je tedy zábava," oznámila jim Monika a vrátila se na své místo.

„Ta je teda otravná," prohodil Marek a odvrátil se od okna.

„Nejhorší je, že jí nedochází, že se s ní prostě nechceme bavit," řekl Alan.

„Ono jí to dochází, ale pořád to zkouší. To je ta ženská vytrvalost," vysvětlila jim.

„Co si vlastně myslí? Vykašlala se na mě a najednou začne dolejzat?“ ulevil si Marek.

„Měl by ses soustředit na Denisu. Ta bude mít určitě jeden z nejtěžších batohů, protože s sebou potáhne všechny možné blbosti. Zkus jí s ním pomoct, nebo jí nabídni, že jí něco vezmeš,“ pokusila se ho navnadit.

„Hele, nestarej se. Jsi průhledná jako sklo,“ odbyl ji Marek.

„Jak průhledná?“ zajímal se Alan.

„Nestarej se. Marek jen tak kecá,“ řekla.

„Něco mi uniká?“ podivil se Alan.

„Tobě pořád něco uniká. Například to, že tě už skoro měsíc ostražitě sleduje tamhle Andrea,“ upozornila ho.

„To mě náhodou vůbec neuniká. Jen se snažím dělat, že to nevidím. Zato tobě asi uniká, že se kolem tebe už nějakou dobu plíží Dan Pukla jako mlsný kocour,“ oznámil jí Alan.

„Dan? Blbost! To bych si musela všimnout.“

„Já si toho všímám dost. Jestli nedá pokoj, tak dostane jednu do nosu,“ řekl Alan.

Irena zalétla pohledem o dvě řady sedadel dál, kde se na ni Dan usmál.

„Ona je to snad pravda! Jak to, že jsem to nepoznala?“ pomyslela si.

„Protože svoji pozornost soustřeďuješ jinam,“ vysvětlil Marek.

Irena s sebou trhla.

„Telepatii snad neprovozujeme,“ řekla.

„Ta ani nebyla potřeba. Bylo úplně jasné, co ti proběhlo hlavou,“ zazubil se Marek.

„Jsi nějak moc chytrej,“ prohlásila a zahleděla se z okna.

„Co s naším plánem na prázdniny? Žádné problémy s rodiči?“ dotázal se jich Marek.

„Našim se to moc nelíbí, ale už se smířili, že mě měsíc neuvidí,“ řekl Alan.

„Já to mámě ještě neřekla,“ přiznala se.

„Co?“ ozvali se dvojhlasně Marek s Alanem.

„Chtěla jsem jí to říct v sobotu, ale předešla mě s Bedřichem a pak na to nějak nebyla vhodná chvíle. Celou sobotu ani neděli

s ní po tom jeho prdnutí nebyla řeč. Pořád mi vyčítala, že jsem mu neměla dávat zákusky."

„Ty se své mámě div, že ti neřekla dopředu o své svatbě. Jsi úplně stejná," řekl jí Alan.

Plán na letošní prázdniny si domluvili až začátkem června. Nikomu z nich se totiž nechtělo jet někam se svými rodiči a tak se rozhodli, že si vyrazí sami. Protože na tom Irena byla s penězi špatně a odmítla dotace, skončili nakonec u měsíčního pěšího výšlapu po lesích a po horách.

„Řeknu jí to zítra, hned jak se vrátím domů," slíbila.

„Neříkala jsi, že se bude vdávat na konci července?" zeptal se Alan.

„Bude to přesně 30. července. Budeme muset naši cestu zkrátit jen o dva dny. To snad nebude problém. Když vyrazíme hned příští pondělí, máme skoro celé čtyři týdny."

„I tak to bude až dost. Myslím, že za dva týdny budeme mít docela slušnou ponorku," přitakal Marek.

„Stejně je škoda, že nemůžeme jet na kolech. Jenže s tím tvým křápem bychom daleko nedojeli," povzdychl si Alan.

„Alespoň se projdeme. Měsíc s batohem na zádech a v přírodě, bude to fajn," řekla.

„Chtělo by to ještě nějakou holku pro mě. Budu si připadat jako váš dozor," řekl smutně Marek.

Vlak pokračoval ve své pouti za živého štěbetání žactva v jejich vagóně. Opustili městskou zástavbu a projeli mezi poli a loukami, za kterými se koleje zabořily do lesů. Malač vstal a začal sundávat svůj batoh, což bylo znamením pro ostatní, že se blíží k cíli. Vlak zpomalil a zabrzdil na nenápadné zastávce, kde kromě upraveného travnatého náspu, na který vyskakovali z vagónu, nebylo nic. Kromě nich tu také z vlaku nikdo nevystupoval. Vlak houkl, rozjel se a zmizel za zatáčkou.

„Kde jsou ty Horní Trhance?" zeptal se hlasitě Marek.

„Asi dva kilometry odsud, ale to nás nemusí zajímat. My máme namířeno opačným směrem," oznámil Malač.

„Máme před sebou asi dvacet pět kilometrů. Půjdeme po červené značce na Strmilov, kde letos na jaře otevřeli rozhlednu. Odtamtud